

El futur d'Iniciativa

Ningú podrà negar a l'actual direcció d'Iniciativa que el procés de divorci amb Izquierda Unida ha estat un acte de sobirania. IC ja disposava orgànicament, sobre el paper, de sobirania respecte d'IU, però fins ara no li havia calgut o no havia volgut exercir-la fins al final. La va començar a exercir votant separadament al Congrés resolucions sobre pensions, sobre la convergència europea o sobre la televisió digital, buscant el diàleg amb la resta de l'esquerra, amb els sindicats, allunyant-se a poc a poc però de manera inapel·lable de la deriva suïcida a què necessàriament condueix la "gran clarificació" engegada per Julio Anguita. Finalment, el cas galleg ha servit perquè aquell cordó umbilical que des de 1936 ha vinculat una part de l'esquerra catalana amb l'esquerra espanyola s'hagi trencat.

Una lectura simplista dels esdeveniments podria portar algú a pensar que Iniciativa no ha trencat sinó que l'han fet fora. Però a ningú se li escapa que si Iniciativa hagués renunciat a mantenir les seves posicions, és a dir, si hagués renunciat a la seva identitat, a la seva sobirania organitzativa, si s'hagués doblegat als interessos de la direcció d'IU, el trencament s'hagués pogut evitar. Però aleshores IC no seria IC, sinó que s'hauria convertit en una simple sucursal disciplinada d'execució dels encàrrecs d'Anguita.

El fet que fins al darrer moment Iniciativa hagi intentat esgotar totes les vies de diàleg i hagi estat IU qui finalment hagi trencat, a més de ser un acte de responsabilitat, ajuda també a deslegitimar un més que probable i lamentable aterratge d'Izquierda Unida a Catalunya. El divorci amb IU només ha estat la primera part de la batalla. Ara ve la segona, que afectarà la cohesió interna d'IC, tot i que previsiblement de manera residual. Si es confirmen les previsions, el grup crític amb l'actual direcció que encapçala Ribó podria escindir-se d'IC per iniciar una aventura que només pot acabar ballant al so que marqui la direcció estatal d'IU. Perquè, es vesteixi com es vesteixi aquesta opció, prengui la forma que

prengui i s'anomeni com s'anomeni, qualsevol iniciativa d'aquest tipus naixerà inevitablement sucursalitzada, i tindrà com a únic objectiu ser la corretja de transmissió de l'anguitisme a Catalunya. Precisament el grau de sobirania que hauria de tenir aquesta formació ha estat motiu de discrepància entre la direcció estatal d'IU i els crítics d'IC que teòricament s'hi haurien de sumar. Alguns d'aquests últims van reclamar amb una certa innocència el manteniment d'un estatus de relació com el que tenia IC, però Ríos s'hi va negar rotundament, advertint que "ara que comencem de nou, no repetirem el mateix error". Si finalment Anguita no aconsegueix trencar Iniciativa, tampoc aturarà la seva intenció d'implantar IU a Catalunya, ja que per això disposa ja de l'ofertament dels ortodoxos del Partit dels Comunistes de Catalunya.

Més enllà d'un possible trencament o d'haver de rivalitzar amb una plataforma anguitista, el repte més immediat d'Iniciativa és veure com resol la seva relació amb el conjunt de l'esquerra estatal i com es situa en el mapa polític català. En el terreny estatal pot optar per mantenir relacions multipolars, amb diferents formacions progressistes nacionals o estatals, com defensen alguns membres de la direcció, o abocar-se en cos i ànima a la reconstrucció

d'una suma orgànica de les restes que ha anat deixant Anguita per la geografia peninsular. Aquesta segona opció tindria com a risc més immediat la repetició de compromisos incòmodes amb forces que com Nueva Izquierda tampoc no demostren tenir una excessiva comprensió cap al que és la plurinacionalitat de l'estat, ni donen garanties de mantenir un projecte diferenciat del que és el projecte socialista estatal. A Catalunya, el principal repte d'Iniciativa és fer-se un espai propi, que ja el té, però que necessàriament ha de ser diferent després de la ruptura, i fins i tot pot ser més ampli. Rafael Ribó ha dit del dret i del revés que la temptació d'anar a remolc del PSC està descartada. L'espai que queda, doncs, és el de l'esquerra amb perfil propi, l'esquerra que té Catalunya com a prioritat i el món com a horitzó. Un espai on Iniciativa no està sola. ■

PERE MARTÍ

"El procés de divorci amb IU ha estat un acte de sobirania. IC ja disposava orgànicament de sobirania respecte d'IU, però fins ara no li havia calgut o no havia volgut exercir-la."